

CULTURA ESPECTACLES

‘Perdre per guanyar’, així es titula llibre de la sabadellenca Montse Barderi. Va començar sent un diari íntim i va acabar finalista dels premis Ramon Llull.

“L’autoajuda és l’espaguetti western de la literatura”

Araceli Garcia
SABADELL

Perdre per guanyar és la primera obra de Montse Barderi, que va quedar finalista als Premis Ramon Llull. Entre la novel·la i el llibre d’autoajuda, la sabadellenca explica la seva experiència de superació personal.

Quin és el punt de partida d’aquest llibre?

Va començar sent un diari íntim per fer un canvi radical a la meua vida. Parla les addiccions suaus que pateix habitualment la gent: tabaquisme, sobrepès, relacions sentimentals conflictives, etc. Passava els fulls a amics i coneguts, que es feien còpies que anaven circulant com una edició fotocopiada del llibre. Com que deien que estava molt bé el vaig presentar als premis Ramon Llull de literatura.

Hi ha hagut un procés de dramatització posterior?

No, perquè el que he fet és adaptar el text, que era molt més llarg. Va ser un procés de recuperació de tres anys. Aquest llibre que no és un fast book, com allò del fast food. De la versió del Ramon Llull a aquesta falten unes cent pàgines.

En quin moment vas començar a escriure?

Des de que tinc memòria. Arriba un moment a la vida en que t’has de plantejar què fer, i què és el que t’agrada i t’has de posar en joc.

Montse Barderi mostra la novel·la en la versió catalana i castellana. Aquesta última es distribuirà per Llatinoamèrica ■ A.G.

Aquest llibre significa aquest moment, en el que vaig veure si com a escriptora era vàlida o no.

Quin tipus de literatura feies abans de la publicació d’aquesta obra?

Sempre he fet coses que estan entre la reflexió i les emocions. Quan feia escrits acadèmics parlava de temes que m’interessaven però em faltava alguna cosa: expressivitat literària. Per a mi, el tipus d’escrits

que faig són raonaments entre el cap i el cor. Crec que és important que hi hagi un nexa entre els sentiments i la raó.

Filòsofa,
diplomada en
Periodisme i
amb un màster
en Estudis de
gènere

Què es pot extreure de la novel·la?

Si el llibre té una cosa interessant és que és la novetat en l’enfoc. Els llibres d’autoajuda el que et diuen en un primer moment és que t’has d’estimar més, has d’estar més per tu, i no ho consideres correcte, més que prendre, hem de donar. Donar-nos a nosaltres mateixos, esforçar-nos en les coses. El llibre vol buscar noves formes de plenitud que no passen per l’estridentia.

Quina és la teua experiència amb aquest tipus de llibres?

Trobava a faltar un llibre entremig de la literatura i

Influenciada
per Maria
Mercè Marçal,
Nietzsche i
Marguerite
Yourcenar

l’autoajuda, perquè aquests últims hi trobava quatre conceptes banals sense cap efecte a la meua vida. He intentat construir un llibre que estigui entremig dels dos. La reflexió és que arribi a ser una superació del gènere ja que ara és té com a menor, l’autoajuda com l’espaguetti western de la literatura. Tot i així jo soc del parer que el gènere no marca la qualitat literària del llibre.

Vas començar a treballar als catorze anys al bar dels teus pares. Aquella incursió al món real tan jove t’ha donat les claus per entendre a la gent?

Veure el món darrere d’una barra et dona una visió privilegiada sobre totes les coses, ja que ningú li fa cap concessió de tracte a la cambrera. Per tant, a mi m’ha servit, tot i que en el seu moment em lamentava molt d’aquesta feina. Ara penso que és un privilegi haver començat a treballar tant jove en un lloc com un bar, ja que aprens a valorar molt més tot el que tenim.

Quin és el teu proper projecte literari?

Voldria escriure un llibre que parli d’una relació d’amor desesperança. Tenia ganes d’abordar una història d’amor en el qual l’amor existeix i en el moment que es comença a sentir dura per sempre. Sobretot quan has estimat de veritat. El seu títol provisional és *La passió freda*. ■